

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **G.**, IČO : **X.** proti odporcom: **1/ S.**, zast. advokátom JUDr. **M.**, **2/ F.**, zast. advokátom JUDr. **J.**, **o určenie neplatnosti právneho úkonu**, na dovolanie odporcu 1/ proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Obo 150/2007-370 zo dňa 31. augusta 2007 a na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Obo 150/2007–370 zo dňa 31. augusta 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu v 1. rade **o d m i e t a .**

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Obo 150/ 2007–370 zo dňa 31. augusta 2007 v časti, týkajúcej sa výroku o trovách konania odporcu v 2. rade, **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 7 Cbs 7/06–343 zo dňa 17. 05. 2007 rozhodol tak, že konanie zastavil, navrhovateľovi vrátil súdny poplatok vo výške 2 800,-- Sk, navrhovateľa zaviazal odporcovi v prvom rade na účet jeho právneho zástupcu zaplatiť trovy konania vo výške 798 013,75 Sk a odporcovi v 2. rade na účet jeho právneho zástupcu 585.241,75,- Sk. V dôvodoch uznesenia uviedol, že konanie zastavil s odkazom na ustanovenie § 96 ods. 1 O. s. p., o vrátení súdneho poplatku rozhodol podľa § 13 ods. 3 v spojení s § 11 ods. 1, 3, 4, 6 zákona o súdnych poplatkoch a o trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 O. s. p., pretože konajúci súd konanie musel zastaviť pre konanie navrhovateľa . O výške trov konania rozhodol podľa § 10 ods. 2 Vyhlášky č. 655/ 2004 Z. z.

O odvolaniach odporcu v 1. rade a odporcu v 2. rade rozhodol ako súd odvolací Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 2 Obo 150/2007–370 zo dňa 31. 08. 2007 tak, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 05. 2007 č. k. 7 Cbs 7/2006–343 zmenil tak, že náhradu trov prvostupňového konania účastníkom konania nepriznal. O odvolacích trovách konania rozhodol tak, že účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V dôvodoch uznesenia za základnú otázku označil, či boli naplnené podmienky použitia ustanovenia § 146 ods. 2 O. s. p., uviedol, že navrhovateľ podal návrh z obavy prevodu akcií od odporcu v 1. rade a že právna úprava, na ktorú sa odvoláva, je právna úprava do 31. 12. 2003 (§ 10 ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb.), podľa ktorého zákona pri rozhodovaní o privatizácii S., Z., S., V., T. a S., musí byť zachovaná trvalá majetková účasť štátu, alebo fondu na podnikanie v rozsahu minimálne 51%. Uviedol, že novelou zákonom č. 564/1993 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2004, toto ustanovenie bolo upravené, a teraz znie „Podľa rozhodnutia vlády si štát alebo fond môže zachovať majetkovú účasť na podnikaní inej právnickej osoby v právnických osobách uvedených v § 10 ods. 2 a akciových spoločnostiach uvedených v § 47d ods. 3 písmeno a./ a c./ a uviedol, že táto zmena v úprave mala vplyv na posúdenie nároku navrhovateľa a v čase keď podával návrh, jeho postavenie nebolo jednoznačné a nemožno ani povedať, že návrh nebol podaný právom, čomu nasvedčuje rozsiahly počet sporov. Konštatoval, že odvolaniami odporcov sa už nebolo vzhľadom na vyslovený právny názor potrebné zaoberať, ale vzhľadom na ich obsah odvolací súd uviedol, že prvou spornou otázkou je vzťah O. s. p., ktorý upravuje postup súdu v občianskom súdnom konaní k vyhláske spravodlivosti SR č. 655/ 2004 Z. z. (advokátskych taríf) ,čo je norma nižšia ako O. s. p. Za druhú otázku označil určenie základu pre výpočet paušálnej odmeny pre advokáta pri určení výšky trov konania Postup súdu v samotnom rozhodnutí v porovnaní s obsahom spisov označil za dvojkoľajný. Na jednej strane pri prijatí návrhu 21. 11. 2003 súd vyzval navrhovateľa vz. 4a na zaplatenie súdneho poplatku za návrh vo výške 3 000,-- Sk keď pri určení vychádzal z položky 2/b Sadzobníka súdnych poplatkov a predmetom sporu , ako ho navrhovateľ označil, bola „neplatnosť právneho úkonu, teda prevodu 100 kusov kmeňových akcií“. Keďže pri určení základu pre výpočet advokátskej odmeny súd už vychádzal z určenej menovitej hodnoty akcie, čomu treba rozumieť, že právny úkon prevod akcií, o ktorého platnosti sa rozhoduje, je čo do hodnoty závislý na počte akcií, čo určite nie je, a preto išlo o rozdielny postup súdu. Tretiu otázku označil I priznanie DPH účastníkovi konania k trovám konania, ktoré vznikli z toho, že príslušný advokát je platcom DPH. Konštatoval, že vyhláska ministerstva spravodlivosti nie je vykonávacou vyhláškou

daňových zákonov, a preto nemožno na túto úpravu prihliadať. Daňovníkom je advokát, nie účastník konania, jemu náhradu súd neprisudzuje a druhého účastníka zaťažovať jeho daňami nie je správne. V podstate nič nebráni tomu, aby podľa citovanej vyhlášky advokát si dohodol so svojím klientom aj zaplatenie náhrady DPH, ale to nezaväzuje protistranu. S prihladením na vyslovený názor odvolacieho súdu, napadnuté uznesenie odvolací súd zmenil a v súlade s ustanovením § 146 ods. 1 písmeno c/ O. s. p. vyslovil, že ani jeden účastník nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto uzneseniu s vyznačenou právoplatnosťou 24. 10. 2007 podal v zákonnej lehote dovolanie odporca v 1. rade podaním, doručeným súdu 22. 11. 2007, s odkazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písmeno c./ O. s. p. a posúdenie v rozhodnutí odvolacieho súdu označil za nesprávne, nakoľko dôvody na späťvzatie neboli zapríčinené konaním navrhovateľa a ustanovenie § 10 ods. 4 zákona 92/1991 Zb. nemalo žiaden vplyv na dôvodnosť žaloby, žiadna neskoršia zmena zákona nemohla zapríčiniť rozdielne posúdenie právneho stavu vychádzajúceho z pôvodného znenia zákona. Fakt, že prvostupňové rozhodnutie pri určení trov konania vychádza z hodnoty akcií zo základnej sumy pre výpočet tarifného úkonu konania, odporca v 1. rade označil za správny postup súdu. Posúdenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým pri určení základnej sumy pre výpočet tarifného úkonu právnej služby nie je potrebné vychádzať z vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov, ale z ustanovenia o súdnych poplatkoch odporca v 1. rade označil za nesprávne a také, ktoré by vychádzalo z vlastného uváženia súdov. Rozhodnutie o vyrubení súdneho poplatku odporca v 1. rade označil za nesprávne aj preto, že v čase rozhodovania o vyrubení súdneho poplatku sa uvádzalo, že z návrhu na začatie konania o určenie, či tu právny vzťah je alebo nie je, sa poplatok vyberie podľa písmena b/ týchto položiek, keď ide o určenie vlastníctva, sa vyrubí poplatok z ceny predmetu plnenia, ku ktorému sa má vlastníctvo určiť. Podstatou sporu bolo určenie vlastníctva k akciám T., hoci návrh smeroval k určeniu neplatnosti zmluvy o prevode akcií a bez určenia vlastníctva by nebolo možné v spore rozhodnúť. Za nesprávny postup súdu odporca v 1. rade označil aj postup pri otázke zvýšenia trov konania o daň z pridanej hodnoty. Poukázal na fakt, že Najvyšší súd Slovenskej republiky neuviedol, v čom vyhláška č. 655/ 2004 Z. z. určuje odlišnú úpravu od úpravy, uvedenej v daňových zákonoch. Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je podľa odporcu v 1. rade v rozpore s § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ktoré jasne stanovuje, že advokát je platiteľom DPH, zvyšuje sa tarifná odmena, určená

podľa ustanovení vyhlášky o takúto daň. Vzhľadom na uvedené odporca v 1. rade navrhol unesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 08. 2007 č. k. 2 Obo 150/2007 v celom rozsahu zrušiť a uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 05. 2007 č. k. 7 Cbs 7/2006–234 zrušiť v časti, v ktorej odporcovi v 1. rade súd nepriznal trovy konania v čiastke zvýšenia o príslušnú daň z pridanej hodnoty a vrátiť vec Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Doplňujúcim podaním, doručeným súdu 19. 01. 2009, odporca v 1. rade žiadal priznať odporcovi v 1. rade trovy dovolacieho konania vo výške 253 265,-- Sk /8 406,85 Eur.

Proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 08. 2007 č. k. 2 Obo 150/2007-370 na základe podnetu Fondu národného majetku Slovenskej republiky Slovenskej republiky, podal mimoriadne dovolanie Generálny prokurátor Slovenskej republiky podaním, doručeným 11. 07. 2008 a navrhol uvedené rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie. Za nesporné označil, že navrhovateľ návrhom, podaným na Krajský súd v Bratislave dňa 21. 11. 2003, sa domáhal určenia, že právny úkon, ktorým odporca v 1. rade previedol na odporcu v 2. rade 100 kusov kmeňových akcií spoločnosti T., v listinnej podobe, každá v menovitej hodnote 1 000 000,-- SK, je neplatný. Za nesporný označil aj fakt, že navrhovateľ predmetný návrh zobral späť podaním, doručeným súdu 09. 05. 2007, v ktorom navrhovateľ uviedol, že dôvodom podania určovacieho návrhu bola obava ohrozenia prevodu akcií v prospech navrhovateľa od odporcu v 1. rade, ktorý tieto neoprávnene drží u seba, vzhľadom na ustanovenie § 10 ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení platnom v čase podania návrhu. Vzhľadom na skutočnosť, že uvedené ustanovenie zákona bolo s účinnosťou od 1. januára 2004 zrušené prijatím novely zákona č. 564/1993 Z. z., zobral návrh späť a konanie navrhol zastaviť. Citoval rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 05. 2007 č. k. 7 Cbs 7/06-343, ktorým konanie zastavil a vrátil navrhovateľovi súdny poplatok a o náhrade trov konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 146 ods. 2 O. s. p. tak, že navrhovateľa zaviazal nahradiť trovy konania odporcovi v 1. rade v celkovej výške 798 013,75 Sk a odporcovi v 2. rade v celkovej výške 585 241,75 Sk. Uviedol, že o odvolaniach navrhovateľa, ktorý žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že žiadnemu účastníkovi konania sa náhrada trov konania nepriznáva, o odvolaní odporcu v 1. rade v časti, týkajúcej sa nepriznania DPH trov právneho zastúpenia a o odvolaní odporcu

v 2. rade, ktorý podal odvolanie, z dôvodu nesprávneho stanovenia tarifnej hodnoty a nepriznania DPH z trov právneho zastúpenia, rozhodol ako súd odvolací Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktoré generálny prokurátor napadol dovolaním. Citoval ustanovenia § 1 O. s. p., § 2 O. s. p., § 3 O. s. p., § 96 ods. 1 O. s. p., § 146 ods. 1, 2 O. s. p., § 147 ods. 1 O. s. p. a § 220 O. s. p., s poukazom na ktoré ustanovenia sa Najvyšší súd Slovenskej republiky neriadil. Podľa názoru generálneho prokurátora Slovenskej republiky v danom prípade bolo potrebné pri rozhodovaní o trovách konania aplikovať § 146 ods. 2 O. s. p., ktoré vyjadruje výnimku zo zásady náhrady trov konania podľa pomeru úspechu vo veci vyjadrenej v § 142 O. s. p. V konkrétnom prípade k zastaveniu konania došlo preukázateľne zavinením navrhovateľa na základe jeho späťvzatia, z ktorého pohľadu je právne irelevantné, že pred takmer štyrmi rokmi pred späťvzatím návrhu na začatie konania nadobudla účinnosť novela zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu štátu majetku na iné osoby vykonávaná zákonom č. 564/2003 Z. z. Okrem iného poukázal aj na to, že navrhovateľ sa opieral o ustanovenie § 10 ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov teda, že na základe uvedeného právneho predpisu mohli byť predmetom prevodu akcie s majetkovou účasťou štátu, ale aj na to, že s poukazom na skutočnosť, že odporca v 1. rade nebol majiteľom všetkých 931 kmeňových akcií na meno, pričom majiteľom 100 takýchto akcií bol navrhovateľ, teda odporca v 1. rade prevádzal to, čo nebolo jeho vlastníctvom. Z vyjadrenia odporcu v 2. rade č. l. 233,234 /vyplýva, že listinné akcie na meno neboli nikdy zo strany emitenta T., vydané navrhovateľovi, pričom akcie prevádzané na odporcu v 2. rade nemuseli byť práve tie akcie, ktoré boli majetkom navrhovateľa. V tomto vyjadrení odporca v 2. rade ďalej uviedol, že ani nevlastní 100 kusov akcií, o ktorých navrhovateľ tvrdí, že je ich majiteľom, pričom ich previedol tretej osobe a prípadný úspech v konaní by postavenie navrhovateľa nijak nezmenilo.

V mimoriadnom dovolaní sa uvádza, že navrhovateľ vzal jeho návrh späť s poukazom na zmenu predpisu, avšak aj vzhľadom na obsah jeho návrhu, v ktorom uviedol aj iné dôvody, účastníkmi spochybnené, ako aj na nedostatočné preukázanie naliehavého právneho záujmu je sporné, či by v konečnom dôsledku bol jeho návrh posúdený ako dôvodne podaný. Tieto okolnosti mal Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa generálneho prokurátora Slovenskej republiky pri posudzovaní o náhrade trov konania skúmať. Vzhľadom na uvedené skutočnosti za podmienok § 243e ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 O. s. p. generálny prokurátor Slovenskej republiky podal mimoriadne dovolania za účelom ochrany práv a zákonom

chránených záujmov účastníkov konania, ktoré nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, než mimoriadnym dovolaním.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 2 O. s. p.) prejednal dovolanie odporcu v 1/. rade. Ako prvou otázkou sa zaoberal, či ide o dovolanie prípustné. Predmetom dovolania odporcu v 1. rade je uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Obo 150/2007 zo dňa 31. 08. 2007 v časti, ktorou Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 05. 2007 č. k. 7 Cbs 7/2006-343 tak, že odporcovi v 1. rade a odporcovi v 2. rade nepriznal náhradu trov konania. Z obsahu dovolania odporcu v 1. rade je teda zrejmé, že ide o dovolanie proti zmeňujúcemu rozhodnutiu v časti výroku o náhrade trov konania.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. (§ 236 O. s. p.).

Z ustanovenia § 238 ods. 1 O. s. p. je zrejmé, že dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Keďže v danom prípade dovolanie odporcu v 1. rade smeruje voči rozhodnutiu v časti výroku o trovách konania, teda nie vo veci samej, ustanovenie § 238 ods. 1 O. s. p., prípustnosť dovolania v tomto prípade nezakladá. Z ustanovenia § 239 ods. 3 O. s. p. vyplýva, že ustanovenia 1, 2 citovaného ustanovenia, pojednávajúce o prípadoch, kedy dovolanie je prípustné proti uzneseniu, že tieto ustanovenia neplatia, ak ide o uznesenie prípadov v ňom uvedených, teda aj voči o uzneseniu o trovách konania. Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. v danom prípade taktiež nie je daná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky § 10a ods. 2 O.s.p. na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že dovolanie odporcu v 1. rade voči uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 08. 2007 č. k. 2 Obo 150/ 2007 je neprípustné.

Podľa ustanovenia § 243c O. s. p. pre konania na dovolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa, pokiaľ nie je ustanovené niečo iné.

Podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písmeno c/ O. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na ustanovenia § 218 ods. 1 písmeno c/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 243c O. s. p. ako neprípustné dovolanie odporcu v 1. rade odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 10a ods. 3 O. s. p. prejednal mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora Slovenskej republiky podané, ako v zákonom stanovenej lehote, v súlade s ustanovením § 243e O. s. p. a § 243f ods. 1 O. s. p. na základe podnetu odporcu v 2. rade. Z obsahu mimoriadneho dovolania je zrejmé, že toto bolo podané z dôvodu, že napadnutým rozhodnutím bol porušený zákon a vyžaduje to ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníkov konania, ktorú nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, než mimoriadnym dovolaním.

Predmetom mimoriadneho dovolania je uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 08. 2007 č. k. 2 Obo 150/2007–370, v časti výroku o trovách konania, týkajúcich sa odporcu v 2. rade, nakoľko podnet na preskúmanie rozhodnutia podal iba odporca v 2. rade. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 08. 2007 je zrejmé, že odvolací súd menil rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti výroku o trovách konania tak, že žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania nepriznal.

Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti mimoriadneho dovolania, je či odvolací súd rozhodol v súlade s zákonom, keď v časti výroku o trovách konania na základe odvolaní navrhovateľa, odporcu v 1. rade a odporcu v 2. rade v časti výroku o trovách konania napadnuté prvostupňové rozhodnutie zmenil a žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania nepriznal. Sporné nie je, že ide o rozhodnutie v časti výroku o trovách konania v prípade, keď bolo s odkazom na ustanovenie § 96 ods. 1 O. s. p. konanie zastavené na základe späťvzatia návrhu na začatie konania navrhovateľom.

Účastníkovi, ktorý mal vo veci úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal (§ 142 ods. 1 O. s. p.)

a./ žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie mohlo začať i bez návrhu,

b/ skončilo zmierom, pokiaľ v ňom nebolo o náhrade trov konania dojednané niečo iné,

c./ bolo zastavené (§ 146 ods. 1 O.s.p.).

Ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca. (§ 146 ods. 2).

Ustanovenie § 146 ods. 1 O. s. p., na základe ktorého o trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky, ustanovuje, že žiaden z účastníkov konania v prípade, že ide o konanie zastavené, nemá právo na náhradu trov konania. Z odseku 2/ citovaného ustanovenia však vyplýva, že ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy konania.

Základnou otázkou teda pre posúdenie, či odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 146 ods. 1 písmeno c/ O. s. p. je, či mohol tak rozhodnúť v prípade, keď bolo konanie zastavené na základe späťvzatia návrhu na začatie konania navrhovateľom. Ustanovenie § 146 ods. 2 O. s. p. vyžaduje zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Otázka zavinenia podľa prvej vety uvedeného ustanovenia sa však hodnotí iba podľa procesného výsledku. Ak navrhovateľ vezme návrh na začatie konania späť a nejde o prípad podľa § 146 ods. 2 veta druhá O. s. p. z procesného hľadiska zásadne platí, že zaviniť zastavenie konania, a preto je povinný uhradiť odporcovi trovy konania. V danom prípade je zrejmé, že návrh na začatie konania vzal navrhovateľ a aj to, že nejde o prípad podľa § 146 ods. 2 veta druhá O. s. p. Z uvedeného je teda zrejmé, že odvolací súd pochybil, keď v danom prípade rozhodol o trovách konania podľa § 146 ods. 1 písmeno c/ O. s. p. Toto ustanovenie v danom prípade pre rozhodnutie o trovách konania aplikovať v súlade s obsahom ustanovenia § 146 O. s. p. možné nie je, nakoľko ide o prípad, kedy z hľadiska procesného výsledku bolo konanie zastavené zavinením navrhovateľa. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 3) sa stotožnil s vysloveným právnym názorom v mimoriadnom dovolaní, že pre rozhodnutie

o trovách konania v danom prípade je právne irelevantné, že pred späťvzatím návrhu na začatie konania nadobudla účinnosť novela zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby vykonaná zákonom č. 564/2003 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 3 O. s. p.) na základe uvedených dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutím odvolacieho súdu došlo k porušeniu zákona, z ktorého dôvodu je potrebné v súlade s ustanovením § 243b ods. 2 O. s. p. napadnuté rozhodnutie zrušiť a v ďalšom konaní sa zaoberať dôvodnosťou odvolania odporcu v 2. rade v časti výroku o trovách konania. Skúmanie dôvodnosti odvolania odporcu v 1. rade už predmetom ďalšieho konania byť nemôže vzhľadom na to, že odporca v 1. rade podnet na preskúmanie rozhodnutia odvolacieho súdu generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky nepodal, a preto nemôže už byť predmetom ďalšieho konania na základe mimoriadneho dovolania, podaného na základe podnetu odporcu v 2. rade. V ďalšom konaní bude rozhodnuté aj o trovách dovolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2009

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu